

agrupació excursionista talaia

FEDERATS A:

federación catalana de montaña

federación catalana de esquí

comité de exploraciones subterráneas de cataluña

asociación española de camping y caravana

CARRER COMERÇ, 4 - TELEFON 893 12 57 - VILANOVA I LA GELTRU

CIRCULAR PER ALS SOCIS JULIOL 1975

Una Delegació de la Talaia a Sitges

El passat dia 19 de Juny, reunits a la Sala d'Actes del Patronat de Sitges tinguérem el goig de constituir a la veïna població una Delegació de la nostra Talaia. Els excursionistes suburencs feia temps que entre ells tenien el neguit de formar un grup, però faltava l'aglutinant i es va creure que la millor solució en aquest moment seria fer-se socis de la Talaia i constituir-se en Delegació. I pensat i fet. Un dimarts, a la reunió de la Junta Directiva, es presentaren les persones més representatives de l'excursionisme sitgetà i fixàrem unes bases d'iniciació. Posteriorment tinguérem més contactes i que cristallitzaren en la definitiva Assemblea constitutiva, la qual, prèvia votació de tots els socis sitgetans allí reunits, i supervisat per la nostra Junta Directiva, donà el següent resultat:

President de la Delegació i representant de la Junta Directiva: Josep Manuel Campillo i Monzó

Secretari: Jordi Carbonell i Almirall

Tresorer: Anna M.ª Miró i Sabaté

Delegat de Material: Josep Giralt i Milà

Delegat de Publicacions: Joaquim Veà i Barò

Delegat de Espeleologia: Joan Garcia i Hernández

Delegat d'Escalada: Joan Chaparro i Domínguez

En adreçar-los quatre mots vaig fer notar la joia que ens omplia a tots amb motiu d'aquell acte i que si bé era bo i convenient que la nostra Talaia eixamplés la seva influència amb aquesta Delegació, més aviat s'havia d'enfocar com l'inici incipient d'una nova entitat, i que si ara són uns pocs que han vingut a acollir-se al nostre patrocini, més endavant, quan s'hagi assolit la maduresa social necessària i les circumstàncies ho aconsellin, es puguin emancipar de la nostra tutela i gaudir d'una veritable independència. Però el camí és llarg i no tan fàcil com pugui semblar a simple vista i s'ha de treballar molt perquè l'Entitat i la Delegació vagin endavant, això sí, sempre amb el goig que entre tots havem ajudat a revifar de nou l'excursionisme suburenc.

JOSEP BLANES - President

ESCALADA

Otra vez la pared de "Terradets"

Por JUAN CHAPARRO

Son muchas las personas y en especial nosotros, los montañeros, que esperamos con ansia algunos días de fiesta entre medio de semana para cambiarlos por medio de un puente laboral con el domingo. Uno de estos casos es la Semana Santa, 5 días de fiesta, para dejar de una vez las agujas de Montserrat o las paredes de Garraf o los sitios más cercanos; 5 días para poder hacer algo fuera de lo normal. Así, el jueves, pongo rumbo a la inmensa mole calcárea de la pared de Bagasses, en el defiladero de Tarradets, surcado por el río Noguera Pallaresa, en el macizo del Montsec D'Arés. Esta muralla de una altura que se acerca a los 500 m., es una de las paredes de mayor verticalidad de la península.

Hasta hace poco tiempo por ella sólo surcaban dos vías de escalada, la Anglada-Guillamón y la vía C.A.D.E.; actualmente existen dos vías más, la Vidal-Farreny y la Reina-Puchs. La primera de ellas catalogada de M.D., y la segunda algo más fácil, pero también de mucha envergadura. En fin, un lugar idóneo para escaladores adiestrados, ya que la roca presenta gran cantidad de pasos arriesgados y variados, tanto en la escalada clásica o libre, como en la artificial.

1.ª ASCENSION LOCAL DE LA VIA ANGLADA GUILLAMON

Esta vía es la primera abierta en la pared por la famosa cordada del G.A. M.; discurre por la parte izquierda de la muralla (derecha orográfica), va siempre buscando la parte más lógica de una ruta de escalada, desde la base hasta la gran feixa discurre por una serie de diedros y fisuras presentando una escalada fácil y muy bonita, en esta primera parte; una serie de largos presentan una dificultad superior, y el escalador ha de hacer uso de sus dotes técnicas para seguir adelante, ya que es una vía que apenas tiene material abandonado y es muy fácil perderla.

De la feixa hasta la cumbre, la dificultad es muy similar, pero hay que destacar los tres últimos largos que se presentan en delicados franqueos, placas muy verticales sobre una piedra a veces compacta y a veces no tanto. En vistas de que la vía en sí no pasa de la graduación de D sup., narraré los pasos o largos más delicados de ella.

Nos encontramos en la 5.ª reunión y hemos hecho unos 170 m.; la dificultad hasta el momento es inferior, ahora se nos presenta una placa vertical y vemos que ya no podemos ir con la misma calma que antes; seguimos por una placa efectuando unos pasos de Vº sup. y la dificultad desciende a Vº; así llegamos a una pequeña cornisa bastante cómoda, continuamos por la placa para luego coger un diedro semi desplomado y sortear con un paso de Vº atlético, un pequeño techo; aquí hallamos una amplia plataforma con algunos árboles. la siguiente tirada es una dificultad superior. Delante de nosotros se levanta

MONTSEC D'ARES

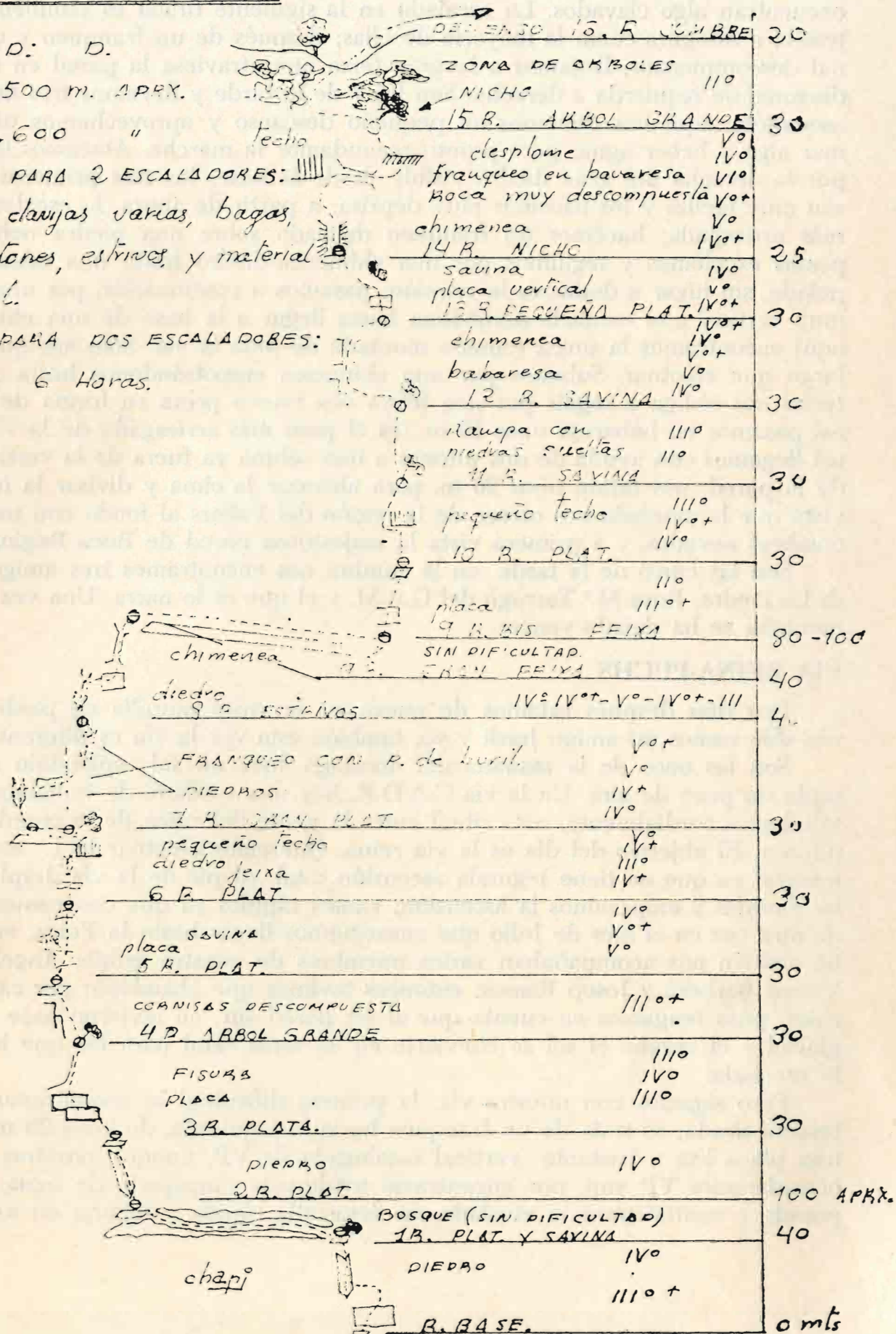
DIFICULTAD: D.

ALTURA: 500 m. APX.

RECORRIDO, 600 "

MATERIAL PARA 2 ESCALADORES:
2 "40", 5 clavijas varias, bagas,
15 mosquetones, estrivos y material
individual.

HORARIO PARA DOS ESCALADORES:
de 4 a 6 Horas.

un muro de color amarillo, bastante descompuesto, y esto basta para pensar que tenemos que ir con cuidado. En efecto, el largo nos da unos 35 m. y es quizá el pasaje más atractivo de la vía; la dificultad no es inferior a V° y se pasa con suma rapidez, ya que éste es el último largo; son los únicos que se encuentran algo clavados. La escalada en la siguiente tirada es también entretenida e insegura como la mayoría de ellas; después de un franqueo y una canal descompuestos, llegamos a la gran feixa que atraviesa la pared en sentido diagonal de izquierda a derecha. Son las 7 de la tarde y llevamos tres horas de ascensión. Aquí nos tomamos un pequeño descanso y aprovechamos para comer algo y beber agua; pero pronto reanudamos la marcha. Atacamos la placa por la derecha del gran diedro visible desde la base; los tres primeros largos son muy fáciles y los hacemos muy deprisa; a partir de ahora, la escalada será más arriesgada; hacemos un franqueo delicado sobre una piedra noble con presas excelentes y seguimos por una chimenea-diedro hasta una sabina muy pelada, sin lugar a dudas es la reunión; pasamos a continuación por una fisura muy vertical con escalada acrobática hasta llegar a la base de una chimenea; aquí encontramos la única reunión montada de toda la vía. Sólo nos queda un largo que efectuar. Subimos por una chimenea empotrándonos hasta que un techo nos obliga a seguir por una fisura con buena presa en forma de arista; así pasamos en babaresa unos 10 m. (es el paso más arriesgado de la vía VI°); así llegamos con ayuda de dos pitones a una sabina ya fuera de la verticalidad de la pared; nos faltan unos 20 m. para alcanzar la cima y divisar la inmensa vista que la montaña nos ofrece de la región del Pallars al fondo con todas sus cumbres nevadas, y a primera vista la majestuosa pared de Roca Regina.

Son las cinco de la tarde; en la cumbre nos encontramos tres amigos, Jordi La Piedra, Rosa M.ª Tarragó del G.A.M. y el que os lo narra. Una vez más la montaña se ha dejado vencer.

VIA REINA-PUCHS

Dos días después estamos de nuevo en la vasta muralla de piedra; esta vez sólo vamos mi amigo Jordi y yo; también esta vez la vía es diferente.

Son las once de la mañana del domingo, luce un sol espléndido aunque sopla un poco de aire. En la vía C.A.D.E. hay una cordada de franceses y nos saludamos cordialmente, cosa ritual entre la gente del ramo de la cuerda y los pitones. El objetivo del día es la vía reina. Queremos efectuar la 1.ª ascensión integral ya que no tiene segunda ascensión total. Al pie de la vía desplegamos las cuerdas y empezamos la ascensión; vamos rápidos ya que conocemos la vía de otra vez en el mes de Julio que conseguimos llegar hasta la Feixa, en aquella ocasión nos acompañaban varios miembros de nuestro grupo; Angel Vedo, Vicens Barberá y Josep Ramos; entonces tuvimos que abandonar por causa del calor, pues tengamos en cuenta que al ser pared sur, en invierno hace un frío glacial y el verano el sol se convierte en un arma fatal para los que intentan la escalada.

Pero sigamos con nuestra vía; la primera dificultad la encontramos en la tercera tirada; se trata de un franqueo hacia la izquierda, de unos 20 m. sobre una placa lisa y bastante vertical catalogada de VI°, aunque nosotros hoy la consideramos VI° sup. por encontrarse totalmente empapada de agua; hemos pasado y continuamos la escalada; se desarrolla rápida y segura; en una hora

y media estamos en la 6.ª reunión; el segundo problema lo encontramos en la 7.ª tirada, un diedro de V sup. y A2 con una cortina de agua; estamos a punto de abandonar, pero antes intentamos pasar, y vaya que si pasamos por el diedro y por el agua, suerte que el sol apretaba y pronto estuvimos secos; el siguiente largo de 40 m. justos es muy expuesto y presenta unos pasos muy atléticos; seguimos por una chimenea con bloques, y tenemos que pitonar; a continuación dos tiradas combinadas de bastante envergadura tanto en libre como en artificial; continuamos con un franqueo espectacular muy aéreo, pero con presas muy compactas; media hora más tarde estamos en la feixa; son las 6 de la tarde y nos quedan 5 largos de mediana dificultad; también nos quedan tres horas escasas de luz y hace mucho frío; creemos que podemos acabar la vía con luz de sol, pero no efectuar el descenso, pues la cumbre está llena de nieve de la pasada noche. Dialogamos sobre lo que debemos hacer y creemos que lo más sensato es bajar e intentarlo otro día; a ninguno de los dos nos gustaría hacer un vivac en la cumbre de Terradets con nieve y viento huracanado.

Quedamos contentos de haber vencido los primeros 12 largos, o sea la parte más difícil; siempre hay tiempo para cosas menores; desde aquí me acuerdo de las palabras que un día dijeron W. Bonatti: "Una retirada a tiempo es una victoria más tarde".

Todo el que haya estado en la cumbre de esta pared sabe que el descenso no es nada fácil; encontrar las tres rapels de día es poco menos que descifrar un jeroglífico. Ahora imaginémoslo de noche con mal tiempo. Sin discutir más emprendemos la marcha por la feixa y poco después nos encontramos de nuevo en tierra firme, un poco malhumorados con nosotros mismos y con la pared, pero en el fondo convencidos de que hemos obrado con prudencia. Somos jóvenes y la moral es alta. En estos momentos sólo pensamos: "Habrá una tercera vez" y dejando el pensamiento en el aire, emprendemos el camino hacia donde teníamos plantada nuestra pequeña tienda.

EXPEDICIO ALAM-KUH

Han tornat els components del G.E.A.M. de la seva expedició a l'Irà.

L'anada i la tornada els hi ocuparen 35 dies.

Esperant ens donin compte de tot el que han vist i han fet durant aquests 35 dies, de moment assabentem han lograt dues ascensions, una al Siyah-Sang i l'altra al Tank-E-Soleiman, la primera per l'aresta E. de 4.550 m. i la segona pel "couloir" N. de 4.750 m., amb un intent a la paret N. de l'Alam-Kuh fent vivac.

La nostra felicitació als expedicionaris.

NOTICIARI

V CICLE D'EXCURSIONS PER A INFANTS

El dia primer de juny s'efectuà una excursió a Prades i al Santuari de l'Abellera. L'autocar seguí l'itinerari Vilanova, el Vendrell, Tarragona, Reus, Coll d'Alforja, Coll d'Albarca i Prades. Els excursionistes esmorzaren a la porticada plaça de Prades i seguidament emprengueren la caminada cap al Santuari de l'Abellera. Aquesta pintoresca capella es troba dalt d'un espadat de pedra arenisca vermellosa i edificat dins de la concavitat d'una bauma en un lloc de gran bellesa panoràmica, resultant una excel·lent balconada per sobre la vall de Capafons i capçalera del riu Brugent.

La mainada disfrutà de valent jugant a amagar-se en les múltiples baumes existents en aquell paratge i que en la prehistòria havien servit d'habita-cle a l'home primitiu. Casualment fou descobert en una plana dalt d'un cingle, el lloc on hi devia existir un taller lític on es fabricaven els atuells de tall, ja que hi havia certa abundància de fulles i fragments de sílex. En pocs moments molts dels menuts aprengueren a diferenciar el sílex d'altres materials meta-mòrfics, i fins i tot valoraren les troballes que feren d'alguna punta de sageta bellament elaborada.

Després de dinar hi hagué una sessió de dibuix amb tema relacionat amb l'excursió, i un cop ja es feien els preparatius per al retorn caigué un fort rui-xat que obligà els excursionistes a refugiar-se novament sota les baumes. Pas-sat el nuvolot que ocasionà la breu tamborinada, se seguí cap a Prades i d'allà a Vilanova amb l'autocar.

Participaren en la sortida 24 infants i 6 acompanyants.

El passat diumenge, dia 6, se clausurà el cicle amb una xocolatada, co-ques i cine còmic, amb gran assistència de quitxalla.

ANNAPURNA, PRIMER 8.000

Sota aquest títol fou presentada a la Sala d'Actes del Centre d'Estudis de la Biblioteca-Museu Balaguer, una magnífica conferència il·lustrada amb dia-positives, realitzada pels coneguts alpinistes barcelonins, Josep Manuel Angla-da i Jordi Pons. Feu la introducció el nostre President, ressaltant que presen-tava una altra conferència, realitzada conjuntament per la Talaia i el Centre d'Estudis en una època de fructífera col·laboració entre ambdues entitats. Cal també fer notar que l'acte va ésser patrocinat per la Caixa d'Estalvis del Pe-nedès. I que serveixi, des d'aquestes pàgines, com a testimoni d'agraïment per la seva constant ajuda a les activitats de la nostra Entitat.

Jordi Pons realitzà un breu resum del que va ésser l'Expedició Annapurna 74, per donar pas immediatament al muntatge audio-visual, que introduïria a un públic que omplia totalment el local, a les aventures i incidències que es produïren en el transcurs de l'expedició.

Des de la preparació, a Barcelona, fins la tramesa de 7 tones de material d'escalada i campament, queviures, medecines, etc., amb uns "containers" cap a Bombai, i travessar més de 2.500 Km. per tota l'India, arribar a Katmandú, capital del Nepal, calgué una infinitat de gestions, que els expedicionaris ha-gueren de salvar, resolent tràmits, problemes, assegurances, salconduïts i un innombrable etcètera, que de bon començament es vegé reflexada en la pro-

jecció. Traslladats a Pokhara, inici de l'etapa a peu, calgué llogar 172 portadors i 57 cavalleries per tragar tot el material. La ruta d'apropament transcorre per la vall del Kali Gandaki, però a mesura que s'apropen als primers contraforts de l'Annapurna, i es va guanyant alçada, comença a ploure, a pedregar i nevar, espargint els portadors que es mostren espantats per la neu i el fred, havent-los de proveir de calçat adequat. Però quan ja quasi arribava al darrer coll que els separava de la vall del Miristi Khola, es produeix la vaga, i part dels portadors abandona la càrrega en diversos llocs. Però després de molts estira i arronsa s'arriba al que serà el Campament Base, situat a 4.500 metres d'alçada, després de 20 dies d'haver sortit de Pokhara. Cal fer notar que el relat era una anècdota contínua car el Nepal i els seus indígenes són gent amb una gran riquesa espiritual, i les sorpreses i situacions amb aquell personal eren veritablement noves per als expedicionaris.

Si la marxa d'aproximació va ésser una epopeia, la conquesta del cim va ésser una gesta memorable. El gel i la neu, els seracs i els allaus, les baixes temperatures i el vent van acompanyar com a principals protagonistes el escaladors.

Les dificultats es succeïen. Si difícil fou arribar fins al Campament Base, fixem-nos del difícil que era anar situar els Campaments d'alçada agreujat per la negativa dels sherpes de tragar més de 15 Kg. i només fins al Campament III. L'emplaçament dels Campaments IV i V va haver d'ésser resolt totalment per l'equip expedicionari. Per fi, el darrer Campament, el V, era emplaçat a 7.490 metres, amb unes temperatures terribles i sense ajuda d'oxigen. L'endemà, 29 d'abril, superant amb un esforç sobrehumà i amb una voluntat il·limitada, a les nou de la nit i a una temperatura de 38 graus sota zero, era assolit el cim de l'Annapurna Est, de 8.026 metres, per l'equip format per en Civis, Pons i Anglada. El descens, gairebé dramàtic, a la llum de la lluna i quasi bé com autòmats, deshidratats i al límit de l'esgotament, va ésser relatat amb un sentiment molt elevat, i amb la joia immensa d'haver conquerit aquell cim, tan desitjat.

El retrobar-se amb els companys, i celebrar l'èxit aconseguit també fou emotiu. El retorn de l'expedició ja no era problema, perquè s'havia culminat aquell sense fi d'esforços i il·lusions amb l'èxit més absolut.

La conferència fou premiada amb llargs aplaudiments, rubricats després per l'avalanxa de joves que sol·licitaven postors de l'expedició lliurats per en Jordi Pons. Que per molts anys puguem celebrar actes com aquest!

CONFERENCIA SOBRE L'ANTARTIDA

Organitzada conjuntament pel Centre d'Estudis local i la nostra Entitat, el dia 12 de juny fou presentada a la sala d'actes de la Biblioteca Víctor Balaguer una secció de diapositives comentades a càrrec del comandant Sergio E. López Rubio, que amb el títol de "Presència de Chile en la Antártida", exposà una detallada descripció de la configuració d'aquell continent quasi desconegut, la fauna, l'escassa flora i el que és la vida de l'home en aquelles inòspites latituds, on ell personalment convivi en una de les estacions d'observació que la nació xilena, com altres estats també hi mantenen, té destacada en aquelles terres de neu i glaç perpetu. El públic assistent premià amb càlids aplaudiments les magnífiques diapositives presentades i els no menys encertats comentaris del conferenciant.

Secció de Muntanya

VI MARXA INTERSOCIAL PER COORDENADES

Se celebrà aquesta cursa de muntanya organitzada per la U.E.C. de Sants, el passat 27 d'abril. El lloc de sortida era el Coll d'Estenalles, a la carretera de Terrassa a Talamanca, i se seguia cap al Torrent del Cellerot, Coll d'Eres, Font del Llor, Aiguavés de les Agulles, Mas de Pregona, Coll de Font Serretes, Carena dels Emprius, Mas de la Vall, Can Sanllehí i Mura, final de la cursa.

L'Agrupació Excursionista Talaia hi participà amb vuit equips. La jornada s'inicià amb mal peu en fallar el cotxe contractat per al desplaçament, resolent-se el problema gràcies als participants que posseïen vehicle particular i que amb més o menys estretors traslladaren els marxadors fins al punt de sortida. Aquest tipus de marxa (com quasi totes) té les seves dificultats, tant per errors d'interpretació com per manca de detalls més precisos en el gràfic, i aquestes falles es manifestaren en alguns llocs com en la canal del Llor, on bastants equips se saltaren un control de pas. Prop de Can Marquet on el gràfic no era prou precís, també hi hagué embarrancades, i entre el Mas de la Vall i Can Sanllehí, on no essent marcada la carretera (com no ho és cap camí transversal), ocasionà errors quasi generals.

La cursa donà ocasió de conèixer perfils variats de la serra de Sant Llorenç del Munt als excursionistes vilanovins que solament havien realitzat l'única i rutinària travessia de Matadepera a la Mola, els Obits, el Moncau i el Pont de la Roca. El dia estigué bastant ennuvolat i amb força xafogor. La classificació dels equips de l'Entitat fou la següent:

Clas.	Dorsal	Equips	Punts
8	71	Sergi Candela - Joan Virella	25
12	118	Salvador Baig - Teresa Pujol	27
17	78	Assumpta Baig - Pere Corominas	31
32	112	Ramon Martí - Miquel Acuña	52
43	29	Jordi Llurba - Antoni Llurba	84
47	3	Isaac Serrano - Alfred Bravo	107
48	26	Josep Candela - Jordi Pujol	108
52	46	Neus Benavent - Jordi Candela	159

L'Agrupació Excursionista Talaia quedà classificada en 3er. lloc amb 83 punts.

XXXIX MARXA DE REGULARITAT DE CATALUNYA

Aquesta popular marxa organitzada enguany pel Centre Excursionista de Terrassa, se celebrà el passat 25 de maig. Inexplicablement, en aquesta ocasió hi participaren únicament dos equips de l'Entitat. La cursa tenia com a escenari un sector molt atractiu del Berguedà, i la sortida era situada en un lloc immediat al Molí Terrès, a la carretera de Berga a Sant Llorenç de Morunys.

L'itinerari seguia per la Rasa de la Solana fins al Coll de Jouet i cap al

Tossal dels Moros, ruïnes del Santuari dels Tossals, Serra dels Tossals, Tossal de Vilella, Coll de Cussol, Vilella, la Caseta, Grau de Font Ventaiola, la Llosa, Plana Salita (dinar), Sant Pere de Graudescales, Mirador dels Presidents, Font de les Cuixes i Molí de Vancells, on finia la marxa.

La tarda i nit anteriors plougué intensament fins ben bé a primeres hores del matí del diumenge. A la propera Serra del Cadí la precipitació fou de neu i des de la Serra dels Tossals es podia contemplar una extensa panoràmica des del Port del Compte al Pedraforca i Rasos de Peguera amb un blanc mantell més o menys gruixut. Altres punts remarcables eren la visió de les esparses masies de Capolat, el lloc de Vilella amb la seva humil capelleta de Santa Margarida, l'alterós i impressionant cingle de Sant Mamet, el restaurant cenobi de Sant Pere de Graudescales i el congost de Valiells i el Mirador dels Presidents, excel·lent balconada sobre el riu i el Santuari.

El dia alternà entre sol, núvols i alguna gota d'aigua, però afortunadament no caigué cap ruixat que malmetés l'excursió. Entre la llargada de la cursa i les freqüents neutralitzacions, la cursa finí a mitja tarda. La classificació dels equips de l'Entitat fou la següent:

Clas.	Dorsal	Equips	Punts
110	273	Vicenç Carbonell - Joan Virella	43
144	265	Manuel Pàmies - Josep Blanes	47

Definició del barretinisme

Em sembla que fins a la data no han estat incloses en cap diccionari les noves acepcions de les paraules "barretinaire", "barretinista" i "barretinisme", que amb més o menys fortuna sentim utilitzar entorn de les actuacions de persones o grups adictes a un tipus de patriotisme xaró i forasenyat. Com a un modest intent d'aportació a l'idioma i per tal de clarificar l'ús d'aquestes paraules, procuraré fer-ne la definició tot mirant de no ferir la susceptibilitat d'aquelles persones que amb absoluta bona fe i comportament lícit del tot, es poguessin donar per al·ludides. Finalitzo aquest incís precisant que s'ignora en absolut qui i quan es posaren en circulació aquestes paraules i l'àrea territorial on són emprades. A part de Vilanova, les he sentides esmentar a alguns barcelonins, encara que no amb massa difusió.

El barretinista és en realitat la caricatura del catalanista. En versió peninsular té l'equivalent en el bescantat personatge de la pandereta i les castanyoles que, per allò de la palla i la biga, no sabem veure que també el tenim dins de casa nostra. El barretinista acostuma a suplir la seva manca de coneixement i criteri propi sobre l'activitat o ideals als quals és adicte, amb una afecció desmesurada i ofuscació que pot qualificar-se de fanatisme. Per a ell tota la problemàtica catalana queda reduïda a una senzilla qüestió folklòrica.

Darrerament, en alguns comentaris publicats a la premsa barcelonina, hi

hem pogut apreciar unes actuacions que poden servir d'exemple viu a la definició donada. A la Federació d'Agrupació de Veïns de Barcelona han estat freqüents les topades verbals entre els grups que han estat batejats amb els noms de "combatius" i "bombillaires". Els primers demanen l'acció conjunta en reivindicacions de caràcter cívic com són exigència d'escoles, hospitals, espais verds, compliment de les ordenances d'edificació, etc. Els segons diuen que les Agrupacions han de programar únicament l'embelliment de carrers i barris en festes assenyalades com les de la Mercè, Nadal, Reis, etc. D'aquí els ve la denominació de "bombillaires", perquè pengen bombetes de colors, banderoles, plantes i flors. També els escauria la de barretinistes, ja que amb el seu desviat amor per la ciutat porten la barretina tan ensorrada que els tapa la vista i ofusca l'enteniment no comprenent que les Junes i Conselleries de districte en les quals volen descarregar les reivindicacions ciutadanes són generalment inoperants, i no actuen si no hi ha pressió popular.

Un altre exemple ha estat la ja històrica Sessió Municipal del "No" a la promoció de l'idioma català a les escoles de Barcelona. Tots divuit consellers declararen el seu amor a Catalunya, declarant alguns que a casa seva sempre parlen en català o que saben dir catifa i guixeta. Altres haurien pogut afegir que ballaven sardanes, menjaven mona per Pasqua o eren socis del Barça. Si els concedim una absoluta sinceritat en aquestes manifestacions d'amor a Catalunya hem de convenir que també portaven la barretina ensorrada fins al nas.

Opinions semblants les hem sentit a algú que pel fet de ballar sardanes, fer castells, anar a les Comparses, cantar en una coral o portar una bandereta penjada a la motxilla, ja han complert i han "fet pàtria". Totes aquestes actuacions són molt respectables i no hi ha res a criticar, però hom queda desagradablement sorprès quan algun d'aquests "patriotes" nega la seva signatura a qualsevol reivindicació cívica per més lícita que sigui, al·legant que no es vol comprometre.

Dins de l'excursionisme també és possible trobar-hi alguns exemples de contradiccions barretinaires. Són aquells que surten d'excursió amb una barretina al cap per a fer ben patent la seva catalanitat i després amb un comportament barroer de gambirot incivil deformarà aquest propòsit. Són els que motegen de "xarnegos" els companys no nascuts a Catalunya i fins i tot els qui no porten cognoms catalans. I són també aquells que en quant a la cura d'organitzar un campament o marxa, s'obsessionen amb el projecte d'una bandereta commemorativa i obliden sol·licitar el permís pertinent o altra gestió important que pot fer naufragar l'acte excursionista.

Quasi sempre aquest tipus d'excursionista-barretinaire, amb la seva peculiar mentalitat, sol fer-se acreedor d'una segona denominació; la d'esgarrapamuntanyes, paraula la denominació de la qual donarem un altre dia.

JOAN VIRELLA

(Els articles només reflexen les opinions de llurs autors)

President: Josep Blanes - Circular: V. Carbonell - Secretària: Montserrat Bartí

**FINANCIAMOS TODA CLASE
DE VEHICULOS**

No solamente comprando se obtiene beneficio,
sino que después no le dejamos desamparado

Nuestros servicios garantizan su tranquilidad

- Asesoría Jurídica
- Organización de Empresas
- Departamento Gestoría
- Seguros

**OFICINA COLABORADORA: ASESORIA JURIDICA
Y CONTABLE**

JARDIN, 11 - TEL. 893 26 74

Secció Nàutica **TIPLAY**

Creuer Canàries, 34 - Telèfon 893 29 98 - Vilanova i la Geltrú

ESCOLA SKI
COMPRA VENDA D'EMBARCACIONS
DISTRIBUIDOR DUCATI

Secció Agrícola **TIPLAY**

Sant Josep, 10 - Telèfon 893 30 89 - Vilanova i la Geltrú

TALLER DE REPARACIO DE MOTOS
VENDA DE MAQUINARIA AGRICOLA
REPARACIO DE MAQUINARIA AGRICOLA

Esports **TIPLAY**

Material esportiu per:

TENIS - FUTBOL - HOCKEY - BASQUETBOL
ATLETISME - ALPINISME - ESQUI - GIMNASIA

TENIM TOT EL QUE NECESSITEU

VISITEU-NOS A: Rambla Vidal, 17 - Vilanova i la Geltrú

